

Na ta način je vožnja potekala gladko. Sandi je moral seveda pre-slišati marsikatero robato in roke, ki so ga ravnale, niso bile posebno mehke. Pretrpel pa je z veseljem, saj niso pozabili niti na njegov prazni želodec. Opravljati je moral manjša dela, streči po vseh kupejih. Hm, saj se je moral počasi privaditi na bodoče opravke. Ker je bil »odprte glave«, je kaj kmalu spoznal potrebe vsakega posameznika in se jim s tem močno prikupil. Posebno pozornost je izkazoval svojemu pokrovitelju, ki mu je zato podaril kos pečenke.

Sandijevo razpoloženje se da označiti samo z eno besedo: sijajno. Z vlakom je drvel skozi sončne kraje, videl svet, ki ga je poznal le s šolskega zemljevida rudniške šole ob Črnci...

Misli pa so mu le uhajale nazaj: Pod domačo cesto stoji njih hiša in prav zdaj je prišla, počasi in s tisto nerodno grbico Itka, sedla v kot pod kap in uprla oči po cesti. Gotovo

čaka nanj. Pa njega ne bo dolgo časa. S kom neki se bo igrala, revica?

Sam ni opazil, da je dobil solzne oči pri teh spominih, ki so se živo rezali vanj. Okušal je eno najhujših bolečin, bolečino slovesa...

Vozili so se že ves dan.

Šele drugi večer so izstopili na samotni postaji sredi kamenite pokrajine in hiš z nizkimi strehami. Razigrano razpoloženje z domače postaje je bilo že davno splahnelo.

Na postaji jih je pričakal nek človek, ki je bil za kažipot. Šli so molče vedno globlje med brege. Luna je prisvetila čez nizko obraščene hribe in se zrcalila v samotnem potoku. Pri izviru, so šušljali, bo taborišče.

Še uro hoda. Okrog polnoči so se docela izmučeni ustavili v prijetni soteski.

»Tu se bo začela cesta,« je rekel kažipot.

Vsi so pogledali v steno pred seboj...

V zasilni baraki so legli k zasluženemu počitku...

(Dalje prihodnjic)

Redka ptica

Neki namoč bogati gospod je hotel razveseliti in iznenaditi z darilom svojega prijatelja, ki je stal noval v majhnem kraju na deželi. Dolgo je premišljeval in se končno odločil, da mu pošlje dragoceno papigo. Ta je znala tako krasno živžgati in govoriti, kakor le redko katera ptica te vrste.

V vasi, v kateri je živel prijatelj tega gospoda, dotedaj prebivalci še nikoli niso bili videli niti slišali papige. Tudi ta znanec, ki je bil preprost človek, je še nikdar ni videl. Pa se je bogati gospod že v naprej veselil, kako se bodo v vasi

vsi čudili in zmajevali z glavami, ko bodo slišali govoriti čudnega, pisanega ptica.

Papigo je zaprl v lepo kletko in jo poslal svojemu znancu na deželo. Ker ni dobil po daljšem času od njega nobene zahvale in niti ne potrdila, da se je prejel pošiljatev, mu je napisal pismo in ga vprašal v njem, kako mu ugaja ptič. Dobil je tale odgovor:

»Dragi gospod, prav pošteno ste nasedli, ko ste kupovali lepo živalco! Juha še ni bila tako slaba, toda meso je bilo tako žilavo in trdo, da ga ni bilo mogoče jesti.«